

Van verlegen schoolmeisje tot voorzitter

Samen met Luciënne op het Veld, haar man Danny en mijn vrouw zitten we aan tafel iets te bespreken. Ook komt het boek dat wordt geschreven over het 450 jarig bestaan van de St. Urbanusparochie ter sprake. Plotseling verschiet Luciënne van kleur. 'Dat doet me denken aan mijn eerste ontmoeting met de pastoor op school'. Dan vertelt ze over haar eerste ervaringen als kersverse leerling van de Leygraafschool in 1977. Een prachtig verhaal dat ik graag met jullie wil delen.

Omdat haar vader in Venlo gaat werken, verhuizen ze vanuit Zaandam naar Belfeld. Hier komt Luciënne in de vierde klas. Gewend aan de vrijheid van de openbare school in Zaandam, blijkt de wind in Belfeld uit een totaal andere hoek te waaien. Minder bewegingsvrijheid in de klas, een onderwijzer die 't werktempo en de keuzeopdrachten voor iedere leerling bepaalt. In Zaandam had dit meisje geleerd op een keurige manier haar eigen mening te uiten, daar was ze gewend iets te vertellen zonder haar vinger op te steken. Hoe anders blijken dergelijke zaken in Belfeld te verlopen. Dat zelfstandig handelen is er hier niet bij. Niets is meer vanzelfsprekend voor het meisje waarvan de ouders in Noord-Holland te horen hadden gekregen dat ze zo'n brave, ideale leerling was.

Die eerste dag op school in Belfeld was van die ideale leerling niet veel meer over, zo dacht Luciënne opeens. Een vreemd ingericht klaslokaal. Een bord volgekalkt met letters in vreemde lussen en krullen. Alles aan elkaar vast. De losse letters die ze geleerd had, zijn nergens te vinden. De tafeltjes staan niet in groepjes maar in rijen van twee en zelfs wanneer ze hoge nood heeft, moet ze de vinger opsteken om, na lang wachten te mogen vragen of ze even mag gaan. En dan dat taaltje... ze zijn toch niet per ongeluk naar het buitenland verhuisd?

Na het speelkwartier komt pastoor Jacobs het klaslokaal in. Luciënne heeft eigenlijk geen idee wat een pastoor is. Hij vertelt een verhaal over Adam en Eva. De hele klas is muissstil, wat zal de pastoor te vertellen hebben? Het verhaal kent ze eigenlijk wel. Maar opeens vertelt pastoor dat God bij Adam een rib uit zijn lijf neemt en hier Eva van maakt... 'Huh', denkt ze bij zichzelf, je kunt mij van alles vertellen, maar dit kan echt niet'. Luciënne weet niet wat ze hoort en omdat ze geleerd heeft haar mening te geven, zegt ze hardop: "Maar dat kan toch helemaal niet?" Opeens draaien 41 kinderen zich naar Luciënne en kijken haar met grote ogen aan. Pastoor vraagt haar naam en wanneer ze die opgeeft, herhaalt ze heel zachtjes: "Dat kan toch echt niet?!" Pastoor stuurt haar het lokaal uit! Met de opdracht de kapstokhaakjes te tellen, kan ze vertrekken. Ze mag pas terugkomen als hij klaar is met de les. Totaal overstuurd en vol onbegrip staat Luciënne even later op de gang. Ze heeft nog nooit straf gehad, ze is nog nooit de klas uitgestuurd!

Jaren later gaat Luciënne werken bij verpleeghuis de Wietel in Panningen. En precies op haar eerste werkdag loopt ze daar pastoor Jacobs tegen het lijf. "Jou ken ik, je komt uit Belfeld en jij hebt geen communie gedaan", zegt Jacobs. Luciënne: "Oei, ik schrik maar herpak me. Ik ben rechtop gaan staan, heb hem strak aangekeken en geantwoord: Ja, en ik woon nog samen ook". Toen heb ik me omgedraaid. In de tien jaar dat ze daar heeft gewerkt, heeft de oud pastoor geen woord meer met Luciënne gewisseld...

En nu, in 2022, 45 jaar en zeker enkele cultuurshocks verder, is dat verlegen meisje de nieuwe voorzitter van de Belfeldse Dorpsraad. Veel succes Luciënne!

Jan Peeters

... het waren 74 kapstokhaakjes...